

Diriczi Tibor

Elmegyek most

Igaz megtérés a Biblia alapján

ISBN 978-963-89946-8-4

Kiadja:

Diriczi Tibor,

H-6917 Nagyér Damjanich u. 49

diriczitibor@freemail.hu

AJÁNLÁS

Ezt a füzetet nem csak a megtérőknek ajánljuk. Legalább annyira azoknak is, akik ugyan már megkeresztelkedtek, de úgy érzik, hogy se győzelmük a bűn felett, se békességük nincs meg; ennél fogva bizonytalanok üdvösségüket illetőleg is. Azoknak is, akik arra a pontra jutottak már, hogy ők halva születtek, ezért úgy vélik, számukra minden lehetőség bezáródott. Azoknak, akik meghasonlottak önmagukkal, akik úgy gondolták, hogy a keresztség vizéből egy új ember jön elő; és ezután mégis egymás után követnek el bűnöket.

Ez a füzet adhat segítséget, de a harcot mindenkinek magának meg kell vívnia. Mindenkit nyomatékosan kérünk, hogy semmit ne fogadjon el, ami nem valós, és nem a Szent Íráson alapul. Mindenki vegye a fáradságot saját lelke érdekében, és olvassa Istennek írott Igéjét, és kérje tőle a bölcsességet, hogy megérthesse, és hogy megtalálhassa az egyetlen olyan utat, mely élő reménységre vezet el, olyanra, melyet senki el nem vehet.

Sokan születtek újjá úgy az elmúlt századokban, hogy még Bibliájuk se volt, de még olvasni se tudtak. Hiszen a megtérés nem a tudáson alapul; ha valaki Jézus Krisztus egyszerű hívó szavát elfogadja és követi Őt, akkor az az ember örömmel hagy hátra mindent érte. Erről szól az Ige: Jézus Krisztust csak osztatlan szívvel lehet követni. De a mai világban olyan nehéz ezt megérteni és elfogadni, ma, amikor olyan sok minden köt a világhoz. Úgy tűnik, hogy a jól informált, tanult és értelmes embernek nagyon nehezebb esik felfogni, hogy lehetetlen dolog Jézus Krisztust úgy követni, hogy közben megtartjuk magunknak azt, ami régi életünkben kedves még számunkra. Meg lehet próbálni, de egészen biztos, hogy célt téveszt vele az ember. De van egy jobb lehetőség: ott kell kezdeni, ahol Jézus mondta (Lukács 14: 33)

De aki ezt megtette, az végigjárja a megtérés útját úgy, ahogy a következő oldalakon olvassuk. Lehet, hogy ezek a lépések soha nem fogalmazódtak meg vagy tudatosultak benne. Lehet, hogy ő maga már egy olyan gyülekezetnek tagjaként él, mely régen nem az igazi alapon áll; vagy telve emberi rendelkezésekkel és dogmákkal, vagy éppen más-képpen van teljesen elvilágiasodva. Lehet az is, hogy ezek az eltérések nem is jutnak el mélyen a tudatáig. Mert annak jele, hogy valaki valóban újjászületett, nem abban nyilvánul meg, hogy okos és bölcs lesz, hogy mélyebb teológiai ismerettel bír; hanem az, hogy békessége van

Istennel, élő reménysége, és ez megtermi a jó gyümölcsöket még akkor is, ha ő maga észre se veszi.

Jó lenne, ha itt állna sok hívő ember boldog bizonyágtevése, akik keresztségük után születtek újjá. Jóval azután mentek keresztül az igazi megtérésen, miután tagjai lettek a gyülekezetnek. És nem azért, mert nem voltak őszinte megtérők, hanem azért, mert nem értették meg, hogy a törvény által nem lehet üdvözülni, akár mennyire is küzd érte a bűnös ember. Csak akkor értették meg Jézus keresztáldozatát és annak hatását életükre, mikor a megtérésben minden emberi erőlködés csődöt mondott, és megkapaszkodtak az egyetlen mentőkötélben... amiről szól most ez a füzet.

A JÓ ÉS A ROSSZ LÉTEZÉSE

Az anyagi világot egyre nagyobb részben ismeri az emberiség; egyre mélyebb ismeretekre jut el a kutatások folytán, melyet a technika óriási mértékben segített elő.

A szellemi világ megismerése korlátozottabb; sőt azt mondhatjuk el, hogy a modern ember egyre kevesebbet ismer belőle, annak ellenére, hogy az információknak eddig soha nem tapasztalt áradata bombázza.

Minden korban és minden kultúrában foglalkoztak az emberek a szellemi világgal; ezért minden ilyennek volt valami elképzelése, ideológiája a testi érzékszervekkel nem érzékelhető világgal kapcsolatosan.

Mindig foglalkoztatta az emberiséget a szellemi világ létezése, melyet bár sok ember tagadni szeretne, valójában nem képes, mert mégis csak kézzel fogható bizonyítékai vannak.

Az ember önkéntelenül kell, hogy gondoljon ezekre, hiszen mindennapi élete részét képezi. Az igaz ugyan, hogy minél nagyobb jó-módban él az ember, annál elfoglaltabb az anyagi világban, következésképpen annál kevesebbet foglalkozik a szellemi világgal.

De olykor a legelfoglaltabb üzletember is találkozik ezzel a világgal, ha például egy ismerőse, rokona koporsójánál meg kell állnia, nem kerülheti ki az elmúlás gondolatát. De amivel ennél is többször - mondhatjuk minden nap - találkozik minden ember, a jónak és a gonosznak létezése.

Ez az ősi kérdés mindig foglalkoztatta az embereket, és a vallások erre a kérdésre keresve választ alakultak ki.

A jónak és rossznak létezése nem kérdés, hiszen nincs ember, aki nem tapasztalná meg. Eredete viszont sok filozófust, gondolkodót foglalkoztatott már, de kielégítő válaszra egy se talált.

A test korlátai közt élő ember semmiképpen nem találja meg a választ erre. Némi utalás van ugyan a Bibliában rá, de a hívő ember is kénytelen elismerni, hogy itt egy olyan titokkal áll szembe, amit képtelen felfogni.

Itt válik ketté az emberben a hit és hitetlenség. Itt van az ateizmus (istentagadás) csírája. Ugyanis amikor az ember elgondolkodik a szellemi világ létezésén, önkéntelenül is el kell, hogy jusson arra a következtetésre, hogy a jónak és a gonosznak is kell legyen eredete. Kell, hogy valaki ezeket a szellemi erőket megtestesítse. Kell, hogy létezzen egy olyan, aki abszolút jó és egy olyan, aki abszolút gonosz és az emberek valahol a kettő közt, szabad választásuk szerint vagy kényszerpályán léteznek.

Amikor az ember a tökéletes jó létezésére gondol, akkor kezd el Istentől gondolkodni. Ezek a gondolatok még nagyon kezdetlegesek, lehet, hogy legtöbb esetben rendszertelenek és még a tudatosságot is nélkülözik; de itt a test korlátai közt élő ember szembetalálkozik valami számára megfoghatatlan, de mélységes területtel. Itt lép előtérbe a szabad akarat, ez a nagyon nehezen megfogható jelenség.

Aki úgy dönt, tudatosan vagy tudat alatt, hogy alárendeli magát egy olyan hatalomnak, amely bár számára megfoghatatlan, de mivel minden jónak forrása, létező hatalom, az el kezd közeledni Isten felé. Az ilyen ember hitét inkább növelni fogja, hogy az a bölcsesség, amit ez a kifürkészhetetlen hatalom képvisel, csillagászati távolságban van az ember értelmétől.

Aki viszont szabad akarata szerint úgy dönt – és ez is lehet tudatos vagy tudat alatti – hogy nem akarja aláhelyezni magát egy ilyen felsőbbségnek, az istentagadóvá, rosszabb esetben tudatosan, nyíltan Isten ellenségévé válik. Így saját döntése következtében megmarad a szűk emberi látásnál és mindaz, ami az istenségben megfoghatatlanul nagy, számára a hitetlenség további oka lesz.

Aki úgy dönt, hogy megalázza magát az ismeretlen hatalom előtt, az a számára megmagyarázhatatlan jelenségeket egy más megközelítéssel vizsgálja. Ott, ahol az emberi értelem és ésszerűség csődöt mond, el kell, hogy kezdődjen a dolgoknak egy más oldalon való megfogása. Ezt nevezzük hitnek.

A hit a szellemi világba való belépésnek kulcsa. Arra a területre, ahol a tudás és a logika nem léphet be.

Egy ilyen terület a gonosz keletkezése, annak eredete. Ez valóban olyan, amire nincs ésszerű magyarázat. Nincs az a filozófiai rendszer, amely erre kielégítő magyarázatot adna.

De még a Biblia is nagyon keveset és csak nagyon érintőlegesen szól róla. Mi se akarunk túl menni azon, amit a Biblia mond, ezért megelégszünk ennyivel. Bármennyire törnénk is a fejünket, ez titok marad előttünk. De egy bizonyos: létezik a gonosz.

És innentől számunkra sokkal kisebb jelentőséggel bír az, hogy miként tudott kialakulni a jóban a gonoszság, mint az a tény, hogy létezik és mindig találkozunk vele.

Ezek a gondolatok hasonlóak a világmindenség létezésének és kialakulásának gondolatával. A létezéshez nem kell hit, hiszen látjuk; a kialakulásához már hit kell, bármilyen elmélet elfogadásához.

Azt még valahogy megértjük, hogy ha létezik alkotmány, lennie kell alkotónak is. Ha létezik rendszer, lennie kell tervezőjének és elkészítőjének, sőt fenntartójának is. Ezt is hit által bírjuk.

De amikor az ember a gondolatokban odáig jut, hogy egyáltalán van létezés, akkor teljesen összeomlik benne minden érvelés. Hiszen a létet nem tudja tagadni!

A halandó ember értelme itt zsugorodik össze egy piciny ponttá, amikor szembetalálja magát azzal, hogy egyáltalán van létezés. Mert az ember azt se tudja elképzelni, hogy milyen volna, ha nem létezne semmi; hiszen ha bármire gondol, az is valami: a sötétség, a légüres tér. Akkor mi módon tudná elképzelni magának Istennek, a minden jó forrásának eredetét. Így eljut az örökkévalóság tudatáig, melyet szintén nem képes felfogni véges elméje.

Ebből rájön, hogy Isten létezése olyan felfoghatatlan, hogy a halandó ember porba kell, hogy hulljon Őelőtte. Végtelen, emberi fogalommal elmondhatatlanul hatalmas Ő.

És ahogy Őt magát az emberi elme felfogni nem képes, ugyanúgy rejtély marad az ember előtt a gonosz kialakulása is. De tagadhatatlan. Erre nem is kell bizonyítékokat felhozni, hiszen mindenki jól ismeri, találkozik jelenségével, minden nap éri hatása.

A SZELLEMI VILÁG MINTÁJA

Mint ahogy azt korábban említettük, létezik egy szellemi és egy testi világ. Az előző nem fogható meg öt érzékszervünkkel, viszont vannak olyan megnyilvánulásai a testi világban, melyeket már érzékelünk.

A biblia sok helyen – mint ahogy azt később látni fogjuk – beszél olyan dolgokról, melyek a mennyei, szemmel nem látható dolgoknak mintái, azoknak kiábrázolásai. Csak egyetlen példát említek: amikor Isten Mózeszt felhívta a hegyre, hogy ott negyven napon keresztül dicsőségének egy kicsiny részét megláthassa, mindent olyan mintára kellett elkészítenie a földi sátorban, ahogy ott látta (Zsid. 8: 5).

Maga Jézus is földi példákön keresztül mutatta be Isten országának titkait, mert azokat e nélkül senki sem érthetné meg. Olyan dolgokat nyilvánított ki, melyeket sok próféta szeretett volna látni; ezeket a hitetlenek semmiképpen nem érthetik meg, még ha földi példázatban mondja is el; azoknak viszont, akik gyermeki hittel fogadják Isten országát, ezek a titkok megnyílnak a példázatok által (Máté 13: 10-17; 11: 25).

Jézus Krisztus a mennyeket tolmácsolta példázatokban, hiszen ez az egyetlen mód, hogy felfoghassa a testben élő ember azokat. Ő onnan jött, és mindazt, amit ismert, csak ilyen formában adhatta át az emberiségnek. Ha a mennyei dolgokat a szellemi világ nyelvén szólta volna, senki nem érthette volna meg, hiszen sokan még így földi példázatokban se értik (János 3: 11-13).

Magának Jézusnak testté léte is azért volt szükséges, hogy őbenne láthatóvá váljék az isteni dicsőség (Zsid. 1: 3; Kol. 2: 9).

E füzet témája a megtérés, az elbukott, bűnös ember viszonyának rendezése Istennel. Mivel Isten Szellem, ezért a megtérés, a bűnök bocsánata mind a szellemi, nem látható világban történik. Ebből érthető, hogy a földi lét is csupán eszköze egy láthatatlan, a szellemi világban végbemenő történésnek. Ugyanígy mindazok a dolgok, melyek a bűnbocsánatról szólnak, mint az Ószövetségben az áldozatok, illetve az Újszövetségben a vízkeresztség, nem magát a bűnbocsánatot jelentik, hanem azokban csak a láthatatlan, szellemi világban végbemenő dolgoknak jelképe van (Zsid. 10: 1).

Ha valaki nem válik gyermekké, ilyen módon fogékonnyá Isten országa titkainak megértésére, az nem képes felfogni ezeket a szellemi dolgokat, és leragad azoknál, amit lát. Így az Istennel való szövetségkötést a keresztségben, sőt a megszokott gyülekezeti munkák formájában látja, mint ahhoz nélkülözhetetlen elemeket, anélkül, hogy valójában érthetné, mi történik a mennyei világban. Így lesz egy ember vallásos-sá, majd egy egész gyülekezet vallássá, ahol a szellemi dolgokat felcserélik külsőségekre, melyek tartalmazzák ugyan még azokat az elemeket, melyek a szövetségkötés titkainak földi példázataiként kellenének hogy szolgáljanak. De egyre inkább ezeket vélik azok eszközeinek és feltételeinek, melyek az idők folyamán számtalan olyan emberi rendeléssel bővülnek ki, melyeknek már semmi köze nincs a Bibliához.

Aki az ilyenekben látja üdvösségének feltételét, az ezzel bebizonyítja, hogy egyáltalán nem érti a szellemi dolgokat, és csupán testiesen gondolkodik. Ez elvezet egy olyan gondolkodáshoz, hogy ha valaki nem pontosan ugyanazokon a külső gyülekezeti folyamatokon megy keresztül, azt nem tarja újjászületett embernek. Az ilyen számára az alap már nem Jézus Krisztus – még ha ezt állítja is -, hanem gyülekezeteinek hagyományai, szokásai, tagfelvételének módja.

Valaki egyre inkább szellemivé válik, annál inkább fogja érteni Isten országának titkait, annál kevésbé lesz szüksége a kézzelfogható példákra, formákra. Ahogy az ószövetségi dolgok csak árnyékképei voltak az elkövetkezendő dolgoknak, a valóság viszont maga Krisztus volt (Kol 2: 17), ugyanúgy a mostani, szemmel látható dolgok is csak a valóságnak árnyékai.

Ennek megértése nélkül nem lehetséges a megtérés; ezt megérteni viszont nem lehet másképpen, csak ha az ember gyermekké válik fogékonyságával; azaz a porig alázza magát a mindenható Isten előtt.

Ez az első lépés. E nélkül minden további lépés vakvágány.

AZ EMBER BŰNBE ESÉSE

Sok teória van az ember eredetének kérdésére. Most nem a materialista, evolúciós elméletekre gondolok, hanem arra, hogy sok, Istenben hívő ember is elgondolkozik azon, hogy van-e az embernek léte már a születése előtt, vagy csupán ott és akkor kezdődik el létezése.

Az természetes, hogy az ember ilyenén gondolkodik és vizsgálódik; de ahhoz kell magát tartania, hogy semmiképpen ne állítson fel egy olyan elképzelést, mely nincs kijelentve a Bibliában (1. Kor 4: 6).

Azt tudjuk, mert úgy ismerjük Istent, hogy Ő nem teremt embereket a kárhozatra, hiszen Ő nem gyönyörködik a bűnös halálán (Ezékiel 18: 23). Viszont mégis minden ember bűnben született (Zsoltár 51: 7). Ebből gondolhatjuk, hogy kell hogy legyen előzménye az embernek.

A mennyei lázadásról is csak nagyon keveset szól a Biblia. Ezékiel próféta utal rá a 28. részben, mikor az oltalmazó Kérub bukásáról szól, aki Édenben, Isten kertjében volt (13. vers).

A tékozló fiú története is arra utal, hogy az Atyához nem egy idegen fiú tér meg, hanem az, aki egyszer az Atyánál volt, aki eltékozolta az atyai örökséget. Jézus is azért halt meg, hogy Istennek elszéledt gyermekeit egybegyűjtse (János 11: 51,52).

A földi dolgok a mennyeknek, a szellemi világhoz tartozóknak kiábrázolói (Zsid. 8: 5). Így az Éden kert története is több jelentőséggel bír, mint történet; az egész emberiség bukását, Istentől való elszakadását szemlélteti.

Ádám (amely szó héberül embert jelent) az egész emberiséget példázza, mint amely a bűn miatt halálra lett ítélve (1. Kor. 15: 22). Ez miatt elszakadt Istentől és elveszítette a boldogságot is, mely mentes volt minden szenvedéstől, fáradságtól. Ezt példázza az Édenkertből való kiűzetés.

Azáltal, hogy nem Istennek, hanem a gonosz sugallatának engedelmeskedett, tudója lett a jónak és gonosznak. Ezt mondja el a történet, hogy evett a kert közepén levő fáról. Ezért lett kiűzve Isten elől, hogy ne éljen örökké, azaz ne ehessen a szintén a kert közepén levő fáról, melyet élet fájának nevez (1. Mózes 3: 22). Erről a fáról ehetett az ember addig, míg el nem bukott (1. Mózes 2: 16), hiszen minden fáról bátran szabad volt ennie, csak a jónak és gonosz tudásának fájáról nem.

Amikor így az embert kiűzte a boldog állapotból, a visszavezető utat angyalok őrizték. De már itt, a bukásnál megígértetett egy csodálatos lehetőség, egy szabadulás, mely visszaállítja az eredeti állapotot; egy visszavezető Út a paradicsomba, akin (és nem amin) keresztül az ember ismét helyreállíthatja az elveszett boldogságát, ahogy az Ige mondja, megbékülhet Istennel (2. Kor. 5: 20).

Eddig tart az Éden kert és Ádám bukásának története. Adhat ugyan még sok gondolatot, de mi most maradjunk meg csak annyinál, amit az Ige egyértelműen mond.

Innentől kezdve sokkal többet szól a Biblia ezekről a dolgokról. Ugyanis a Mindenható Isten megadja az embernek a lehetőséget, hogy ismét helyreálljon a békessége, a boldogsága, az a paradicsomi állapot, mely Éden kertjében volt. Vissza kell jutni az embernek az ártatlanság-

ba azért, hogy ismét része legyen az Édenben és ismét ehessen az élet fájának gyümölcséből, hogy örök élete lehessen.

Igen, de ezért nagy árat kellett fizetni. Mégpedig olyan nagyot, mint maga a bűn. Az ítélet kimondatott, mely meg nem változhat, mivelhogy Istennél nincs változás, de még annak csak árnyéka sem (Jakab 1: 17). Ez a nagy ár pedig a halál (Róma 6: 23). Vagy az örök halálban, Istentől örökre elszakítva marad az ember, vagy valaki kifizeti helyette ezt a váltságdíjat, mivel ő nem képes magáért ezt kifizetni.

Ez az egyetlen lehetőség arra, hogy az ember elérje elveszített boldogságát, melyért minden ember olyan ösztönösen küzd. Keresi, mivel tölthetné be azt az űrt, mely az Istennel való kapcsolatának megszakadásával keletkezett. Azóta az emberben benne van ez a hiányérzet, amit különböző módon próbál kielégíteni. Ez valójában az ember egyetlen, szíve mélyén rejlő vágy; a többi vágyról legfeljebb csak azt gondolja, valójában azok után csak azért vágyik, hogy velük ezt az egyetlen kívánságot kielégítse. Leginkább eredménytelenül.

Keresi azt a múltó örömeiben, a pénzben, karrierben, de nem találja. Ezek mind csaló örömei, melyek egy rövid ideig valók és ez idő alatt is meg vannak fűszerezve sok gonddal, bajjal és fáradsággal. Tele vannak ezek az örömei olyan keserűséggel, melyek nélkülözhetetlen velejárói.

A földi életünk egyik célja kétség nélkül az, hogy a körülöttünk levő világon keresztül is bebizonyosodjon számunkra, hogy e világ öröme semmiképpen nem képes ezt az űrt kitölteni.

De van egy lehetőség. Van visszaút az igazi boldogsághoz. Sajnos, nagyon kevesen fogadják el ezt a lehetőséget, mert egyszerűen nem hiszik el, hogy vissza lehet jutni ehhez az igazi boldogsághoz egy olyan úton, ami látszólag szomorúságon keresztül halad (János 16: 20-22). El lehet érni egy olyan életet, mely örökké tart, ami a halálon át vezet (Máté 16: 25). Az igazi békeességhez az út sok háborúságon át visz (Csel 14: 22).

Jézus azért jött, hogy ezt a boldogságot visszaadja az embereknek, azaz Istennel való kapcsolatukat helyreállítsa. Nem véletlen, hogy mindjárt az Újszövetség első prédikációja Jézus boldogmondásaival kezdődik. De ezt az emberek leginkább nem értik, hiszen olyan dolgokat sorol fel a boldogság feltételeinek, amelyek köztudottan a boldogtalan emberre jellemzők. Legalábbis, ahogy a világ ismeri.

Itt nem csak a hitetlen világról beszélünk, hanem azokról, akik keresztyéneknek mondják magukat. Az ember ösztönösen a történelmi

egyházak tagjaira gondol. De itt nyugodtan beszűkíthetjük a kört a mi közösségünkre is.

Az igazi megtéréshez meg kell értenünk ezeket az immár feltárt titkokat. Erről szólunk a következő oldalakon.

AZ EREDENDŐ BŰN

A bevezetésben szoltunk arról, hogy a bűnnek fizetsége a halál. Aki vétkezik, annak meg kell halnia.

Minden ember úgy jön erre a világra, hogy magával hozza – valahonnan – az eredendő bűnt. Ez a bűn csak annak hordozójának, a testnek kifejlődésével kerül felszínre. Amíg egy újszülött gyermek csak sírni, aludni és táplálkozni képes, ebből az eredendő bűnből semmit nem lehet észrevenni.

Amint viszont a gyermek elkezd fejlődni, egyre inkább kimutatkozik az, amit a mai értelmezésben nem mondanak bűnnek, de az Ige erről másképpen beszél, mint azt majd későbbiekben látni fogjuk. Nem kell tanítani egy gyermeket arra, hogy önző módon rángassa ki testvére kezéből a játékot, vagy hogy hisztérikusan a földre vesse magát, ha valami nem tetszése szerint van, még mielőtt beszélni tudna is. Azután ahogy a gyermek fejlődik, ezek a tulajdonságok egyre inkább előtérbe kerülnek, egyre nagyobb „csíntalanságokat” követ el.

Ez egy erkölcsös neveléssel kordában tartható, de semmiképpen nem szüntethető meg. A családi körülmény, a szülők oktatása hatással van a gyermek egyéniségének alakulására, erkölcsének fejlődésére, de a felnőttkorban is jelentkező bűnöknek csíráját, az eredendő bűnt nem képes elűzni a szívből.

Ezen a ponton különböző véleményen vannak az emberek. Ugyanis egy társadalom, de akár egy hitközösség is, minél inkább eltávolodik az isteni élettől, annál inkább beszűkül a bűnök értelmezése. A romlott világban a bűn fogalma már szinte csak a polgári társadalmi törvények elleni kihágásra vonatkozik (krimi), de mihelyt valami oknál fogva ezek a törvények felborulnak – például háború esetén – még lazább értelmezése lesz a bűnöknek.

A keresztyéneknek természetesen szigorúbb értelmezése van a bűnökkel szemben, de a keresztyénség hanyatlásával együtt ez is egyre inkább pusztán erkölcsi kérdéssé válik. Sőt, ahogy az élő gyülekezet egyre inkább csak vallási közösséggé válik, úgy értékelődnek át egyes

cselekedetek csupán gyarlósággá, melyek a Biblia szerint viszont bűnök.

Nézzünk erre példákat. Háború idején nem számít bűnnek az emberölés. Béke idején viszont minden társadalomban súlyos bűnnek számít. A parázñaság viszont nem büntethető vétek a polgári törvények szerint, esetleg jobb érzésű emberek tartják még bűnnek. De ahogy a világ közerkölcse romlik, egyre kevesebb ilyen ember van. A keresztyének közt viszont ez súlyos bűn. (Itt nem az olyan keresztyénekre gondolok, akik már templomba se járnak, csupán tudják, hogy melyik vallásba tartoznak.) Viszont nagyon sok, gyülekezetbe járó hívő előtt az adócsalás, hamis nyilatkozat már nem bűn. Egy újjászületett ember szemében például az irigység akkor is bűn, ha annak semmiféle gyakorlati megnyilvánulása nincs.

Ahogy a közösség a nemzedékek alatt egyre inkább elveszíti lelki-ségét, úgy egyre kevesebb szó esik az eredendő bűnről, mely minden bűnös cselekedet indítéka. A figyelem egyre inkább csak a külső cselekedetekre irányul, és nem a lelkültre, mely azokat kiváltja.

Ebből az következik, hogy azok a gyermekek, akik nem mentek el a „világba”, megmaradtak a gyülekezetben, azok legtöbbször nem is élnek meg a megtérést igazi mélységében, mivel nem romlottak el nagyon.

Ahhoz, hogy valaki egy igaz megtéréshez eljusson, mely nem a formális gyülekezeti felvételi munkán alapul, de még csak nem is a rossz cselekedetekről való leszokáson, mint pl. dohányzás, csúnya beszéd, erkölcstelen öltözet, vagy az érzéki bűnök elhagyása, meg kell értenie a bűnök okát.

Ha egy fahajtást mindig a föld felszínén elvágunk, akkor az újból és újból kihajt. Ahhoz, hogy véglegesen megszabaduljunk a hajtásoktól, ki kell venni a tövet, a fahajtás gyökerét.

Ugyanígy van ez a megtérésnél is: ahhoz, hogy az ember a bűntől valóban megszabaduljon, nem elég a cselekedetekről leszokni, hanem meg kell szabadulni annak „gyökerétől”, melyet az Ige ó embernek nevez, mely minden bűnös cselekedet indítéka. Ehhez mélybe kell nézni. A szív legmélyén rejlő bűnös indítékokat kell felfedezni ahhoz, hogy egyáltalán az ember akarjon azoktól megszabadulni.

Mint említettük, annak egyik legnagyobb akadály, hogy az ember mélyen a szívébe nézzen az, hogy erkölcsi, vallási normák szerint ítéli meg a bűnt. Leszokik a rossz dolgokról, ugyanakkor elfogadja azt a tényt, hogy élete végéig önző, sértődékeny, hatalomra vágyó vagy aggodó marad. Ha egyáltalán észreveszi magában ezeket a tulajdonságokat. De mivel ezeket leginkább csak gyarlóságnak nevezi, melyekről azt

gondolja, hogy nem is lehet soha megszabadulni, ezért élete végéig viseli magában.

Ezek a „gyarlóságok” az okai a gyülekezetekben, a családokban levő sok-sok problémának, viszálynak. Hiába jó az erkölcs minden tagnak, ha nem szabadult meg önző énjétől, az ő embertől, akkor az folyamatosan súlyos bajokat fog okozni számára és környezete számára is.

Az igazi megtérés csak akkor jöhet létre, ha az ember mélyen a szívébe néz. Ehhez pedig sok küzdelemre van szükség, sok tusakodásra, imádkozásra és csendre.

A mai rohanó, túlprogramozott élet az egyik oka annak, hogy a megtérések felületesek és nem érik el céljukat. Egy ilyen túlpörgetett élet lehetetlenné teszi azt, hogy az ember a szíve mélyébe nézzon és felismerje békétlensége valódi okát. Ehhez csendre van szükség – nem napi tíz perces rutinos imádkozásra.

Hiszen az ördög örül annak nagyon, ha valaki megkeresztelkedik, a gyülekezet tagja lesz, de soha nem születik újjá. Ha leszokik a rossz cselekedetéről, de egy belső, teljes átváltozáson nem megy keresztül. Az ilyen embert lehet elhitetni, hogy ő jó úton van, hiszen hű tagja a gyülekezetnek, annak minden rendelkezését és hagyományait buzgón megtartja, rendszeres látogatója az istentiszteleteknek. Ezek pedig igazán alkalmasak arra, hogy eltakarják szemét saját szíve elől.

Fel kell ismerni, hogy a boldogtalanság oka mindig az ember szíve mélyén levő bűn. Ezt a bűnös, önző természetet szoktuk óembernek nevezni, mely minden külsőben is megnyilvánuló cselekedetnek okozója.

Amíg ez az óember él, addig mindig nehézséget, bosszúságot és boldogtalanságot okoz. Ettől kell megszabadulni, legyőzni és megölni. Aki felismeri ezt, meg is próbálja: azután jönnek a kudarcok, mikor rájön, hogy ennek legyőzésére nincs hatalma, se képessége.

Ez óriási harcot jelent a bűnös ember számára, ilyenkor kerül a törvény alá, mely nem képes bűneiből megszabadítani, de mégis elvezeti az egyetlen lehetőséghez.

A TÖRVÉNY ALATT

A törvény fogalma úgy vésődik be az emberek elméjébe, mint szigorú, ellentmondást nem tűrő dolog, melynek áthágása büntetést von maga után.

Vannak a fizikának is törvényei, melyek szintén szigorúan megváltoztathatatlanok, mint pl. a gravitáció törvénye. Ha azt szeretnénk, hogy a kezünkben levő tárgy felfelé essen, amikor elengedjük, lehetetlen dolgot szeretnénk, mert a tömegvonzás hat rá. Ugyanígy törvényszerű dolog az is, hogy ha a vizet felforraltjuk, légneművé, gőzzé változik, ha 0 fok alá hűtjük, szilárd halmazállapotú lesz, megfagy.

Istennek törvényei is ilyen, változhatatlan törvények (Jakab 1: 17). Ő maga is ilyen törvényszerűségben létezik. Mivel Ő az igazság, hazudni nem tud (Titus 1: 2). Nem nem akar, hanem nem tud. Ugyanis ha hazudna, nem volna igazság. Ő az embert nem tudja gyűlölni. Hiszen Ő a szeretet (1. János 4: 8). Ha gyűlölné az embert, akkor nem lenne Ő a szeretet.

Isteni természeténél fogva az ő törvényei is változhatatlanok. A bűn akkor is bűn marad, ha az emberek azt át akarnák fogalmazni. Ő akkor se változtat a törvényein, ha az ember vétkezik; Ő nem töröl ki egyetlen pontot sem belőle, hogy az ember ezáltal mentesüljön alóla. Könnyebb az égnek és a földnek elmúlnia, mint a törvényben a legkisebb dolognak is megváltoznia.

Ezért a törvény rendkívül szigorú. Ha valaki vétkezik, bűnhődnie kell. Isten nem hagyja a bűnt büntetés nélkül.

A törvény felmutatja a bűnt és annak következményét. Amikor a bűnös emberre így rámutat a törvény, akkor ő elkezd megtérni. Igyekszik teljes erejéből megszabadulni a bűnöktől, melyek immár teherként nehezednek rá. Ilyenkor kerül az ember a törvény alá.

Itt kezdődik a megtérőnek kemény harca. Minden eszközt bevet azért, hogy megszabaduljon bűneitől. Azok minden erőlködése ellenére újból és újból előfordulnak és egyre nagyobb kudarcként éli meg. Már már úgy érezte, hogy le tud szokni egyes bűnös cselekedetről vagy gondolatról, de azok hosszabb-rövidebb idő múltán ismét előfordulnak.

Ha egy megtérő őszinte, és nem huny szemet semmilyen bűn fölé, akkor nagyon mély küzdelembe kerül. Állandóan szembe találja magát a törvénnyel, hogy mit szabad tennie, vagy mi nem volna szabad; de másik oldalon állandó kudarcokat él meg: újból és újból elesik.

Ez a rengeteg harccal járó küzdelem és a sok kudarc egyre inkább kényszerbe ejti. Egyre inkább nem találja meg a kiutat ebből a zsákutcából.

Pál apostol a Római levél 7: 14-től leírja a megtérő embernek ezt a harcát. Elmondja azt, hogy bár az ember szíve szerint a jót szeretné tenni, de fel kell ismernie magában, hogy erre semmi képessége nincs. Mert jóllehet értelmében már felfogta, sőt gyönyörködik is Isten törvényében, ezért minden erejével azon van, hogy tegye is azt, de fel kell ismernie az ő testében való romlottságot, mely nem engedi, hogy ezt a jó szándékot véghezvigye.

Tehát a törvény hiába jó, nem képes az embert a bűntől megszabadítani (Gal. 2: 16). Minél inkább próbálkozik, annál több kudarcot él meg. Hiába gondolja végig, hogy mit kell mondania; amikor a helyzet hirtelen előhossa, akkor úgy is azt fogja mondani, ami mélyen benne van.

Így a törvény súlya egyre inkább ránehezedik. Mennél inkább meg akar szabadulni a súlyától, mely lelkiismeretét terheli, annál nagyobb súllyal nehezedik rá. Kétségbeesetten felkiált: Ó én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?

Ebben a kétségbeesett állapotban futkos ide-oda, keresi szabadulását bűne alól. Mert nem akar többé vétkezni. Valóban nem akar, mert gyűlöli már a bűnt és teher neki. De nem tud tőle megszabadulni, akár mennyire igyekszik is.

Ekkor jön a fordulóponthoz. Amire nem képes a törvény, arra van mégis egy lehetőség. És erre a lehetőségre éppen a törvény fogja elvezetni az embert, azáltal, hogy olyan nyomást helyez rá, mely kétségbeesett kereséshez vezet. Aki keres, az pedig talál.

A GOLGOTA

A kétségbeesett bűnös eljut lehetőségeinek és küzdelmeinek végére, amikor menthetetlenül elveszettnek érzi magát. Ránehezedik a kárhoztatásnak minden súlya, körülveszi a végtelen sötét éjszaka. Az elveszettségnek ezt az érzését nem lehet leírni, aki ezen keresztül megy, az tud róla beszélni.

Ekkor jön a fordulat. Ekkor jelenik meg Jézus Krisztus, aki azért jött, hogy megkeresse és megtalálja azt, aki elveszett. A bűnös, elveszett ember előtt megjelenik a golgota keresztje, rajta a megfeszített

Jézus Krisztus, Akire most teljes hittel feltekint, mint az izraeliták a Mózes által felemelt kígyóra (János 3: 14,15).

Ebben a pillanatban csoda történik: lehull a teher, megszűnik a bűn vádolása, egy emberi szóval kifejezhetetlen békesség árad a bűnös szívbe. Ez a bizonyosága annak, hogy Isten megbocsátotta a bűnt, Jézus Krisztus vére eltörölte a bűnét megbánó és megvalló ember gonosz múltját (Zsid. 9: 14).

A fuldokló ember érzése, mikor valaki a vízből kiment, csak árnyéka annak az érzésnek, amit ilyenkor a bűnös átél. Jó lenne erről sokat írni, de képtelenek vagyunk; a költői szavak is kevesek hozzá, hogy az ember kifejezze azt, amit a megtérő átél ilyenkor.

Ebben a pillanatban születik meg egy új élet, mely sok vajúdáson, a szülésnek fájdalmán ment keresztül (Gal. 4: 19). Ez az a pillanat, amikor a bűnökkel megterhelt és azoktól megszabadulni nem képes ember megtalálja Jézus Krisztust, mint egyedüli szabadulást bűneitől.

Ez nem azt jelenti, hogy így az ember megszabadul teljesen a régi természetétől egyetlen pillanatban, hanem minden bűne megbocsátott, ami miatt elnyeri a szabadságot a vádolás alól. Itt egy élet kezdődött, melyet egy hosszú út követ még, melyen meg kell szabadulnia attól a régi természettől, mely minden rossznak gyökere. A keresztt, mely tövénél lehullt bűnének terhe, rávetül egész életére és végig fogja kísérni azon, és minden élethelyzetben Jézus Krisztus lesz a megoldás számára.

EGY LEHETŐSÉG VAN

Azt láttuk, hogy a bűnből a törvény megszabadítani nem képes. A törvény csupán Jézus Krisztusra vezérlő mesterünk, azáltal, hogy lehetőségeink végére juttat el bennünket, ahol felismerjük, hogy magunk nem vagyunk képesek megszabadulni a bűntől. A törvény okozza bennünk a keresést, ami által megtaláljuk az egyetlen utat a szabadulásra, Jézus Krisztust.

Ő az Éden kertjének bejárata, csak általa érhetjük el ismét a boldogságot. Ez az út viszont több mint csupán egy szájvallomás a benne vetett hitről. Ez kereszthordozást jelent, mégpedig ugyanazokban a lépésekben, melyeken maga Jézus is átment a földi életében.

Nekünk is meg kell keresztelkedni azzal a keresztséggel, mellyel neki meg kellett keresztelkednie, és ki kell inni a poharat, melyet Ő is kiivott (Máté 20: 23).

Jézus földi élete nem csak a cselekedeteiben példa számunkra, hanem az életútjának állomásaiban is, melyek nélkül soha nem lehet elérni azt, hogy az ő életvitelében, cselekedeteiben is hasonlítsunk hozzá.

Ha valaki elindul ezen az úton, akkor meg fogja érteni a bibliában, hogy az evangéliumok története nem csupán történet, hanem minden, Krisztust valóban követő ember életútjának példázata is.

Az, hogy Jézus az út, azt jelenti, hogy nincs más lehetőség az Atyához menni, csakis Ő általa (János 14: 6). Mivel csak Ő általa van a bűnök bocsánata, de ezen kívül csak az Ő életútjának magunkévá tétele által juthatunk el Isten országába (1. János 2: 6).

Ez pedig a kereszt útja, mely a világ és a névleges keresztyének számára érthetlenség, nekünk pedig Istennek ereje, mely által van a megtartás (1. Kor. 1: 18).

A vallások rendszerekké alakultak át, melyek éppen az üdvösség útját takarják el. Vagy cselekedetek által való megváltást hirdetnek, vagy kegyelem általit a kereszt nélkül.

Mivel minden ember útja egyénileg ki van jelölve Istentől, ezért ugyanazon a folyamaton különbözőképpen és különböző módon megyünk át. Itt időben is átfedések vannak, melyeket sokszor még a saját életünkben se értünk meg, annál kevésbé vehetjük a bátorságot arra, hogy mások megtérése, újjászületése felett kategorikusan ítéletet mondjunk.

Aki időben és módszerben sablonokban gondolkodik, legyen az egyén vagy vallási közösség, és ezeket a sablonokat igyekszik ráhúzni minden emberre, és csak azokat fogadja el újjászületett embereknek, akik ezeken a sablonokon mentek keresztül, az olyan egyáltalán nem érti a megtérés és újjászületés lényegét. Ott már nem Jézus az alap, hanem a tagfelvétel módja.

Az újjászületés szellemi dolog. Ezért nem köthető semmiféle földi cselekedethez vagy rituáléhoz, és nem is támasztható arra igény, hogy ez minden embernél ugyanazon sablon szerint történjen, ugyanolyan időbeosztásban.

Amikor a közösségben a valódi újjászületés megszűnik már, akkor lép előtérben a külső forma és kap egyre nagyobb hangsúlyt. Ebből születtek meg a vallási gyakorlatok, melyek egyre inkább jól megrendezett, ünnepélyes külsővel lettek felruházva, hogy így az érzelmekre hatva a lényegről eltereljék a figyelmet.

Egy ilyen helyzetben már nem Jézus Krisztus áldozata van közép-pontban – még akkor se, ha azt mondják -, és nem az Ő keresztségének jelentősége van kidomborítva, hanem a formások és az emberi közbenjárás.

Ebben az írásban ezeket szeretnénk valamelyest leleplezni. Nem azért, hogy ítélkezzünk egyes hitfelekezetek gyakorlata felett, vagy hogy kipellengérezzünk ilyen gyakorlatokat, hanem azért, hogy felismerjük, hogy ezek mennyire akadályai lehetnek egy igazi megtérésnek.

Mindaz, ami egy megtérésnél a gyakorlatban történik egy gyülekezetben, nem eszköze a megtérésnek, hanem a szellemi világban végbemenő dolgok jelképe. Ezeket a jelképeket nem azért rendelte el az Úr, hogy abban magát a szövetségekötés eszközét véljük felfedezni, hanem hogy segítsen hit által megfogni a testi szemeinkkel nem látható, a szellemi világban végbemenő nagy dolgokat. Hasonlóan, mint ahogy az ószövetségi törvényben se a dolgok valósága, hanem annak árnyéka volt meg csupán (Zsid. 10: 1)

Ezért nem csak az írások szerinti megtérésről beszélünk, hanem szembe állítjuk vele az emberi hamisítványokat is, melyek – mint említettük – akadályai, gátjai az igazi megtérésnek.

MEGÜRESÍTETTE MAGÁT

A megtérés csak Jézus Krisztuson keresztül lehetséges, az Ő követése által. Annak, hogy egyáltalán az Ő követéséről szövjünk, feltételei vannak, melyek a régebbi korokban természetesek voltak, az utóbbi időben egyre kevesebbet beszélnek róla.

Sokan vannak, akik valóban szeretnék megtérni, de nem képesek lépéseket tenni előre. Évekig beszélgetnek az illetékesekkel, előre haladásuk nincs. Ennek legtöbb esetben az az oka, hogy nem veszik komolyan, vagy egyáltalán figyelembe azt a feltételt, hogy Jézust követni nem lehet megosztott szívvel. Most szeretnénk végignézni, hogy mit szól az Ige az Ő követésének feltételéről, melyek nélkül soha nem lehet megtérni, melyek mellőzésével csak gyülekezeti tagságot lehet nyerni újjászületés nélkül.

Jézus nagyon határozottan mondja, hogy ha valaki búcsúját nem veszi minden javaitól, nem lehet az Ő tanítványa (Lukács 14: 33). Ha valaki nem számolja fel régi életét, nem határolódik el mindentől, ami számára eddigi életében a világi örömet jelentette, semmiképpen nem tud elindulni az Istenhez vezető úton.

A tékozló fiú példájából láthatjuk, hogy ő sem juthatott volna el az Atyához, ha a régi életét teljesen hátra nem hagyta volna. Ha mi ragaszkodunk munkánkhoz – mondván, hogy az a megélhetésünk forrása – mely akadály a megtérésünknek, ha meg akarunk tartani olyan javakat, melyek nekünk eddig bűnös örömet adtak, akkor nem leszünk képesek megtérni.

Ha a megtérők közül valaki a gyülekezet tagjairól venne példát, mondván, hogy az ő életük is telve van a pénz, a jólét hajszolásával, a szórakozással és sok világi dologgal, akkor az vegye figyelembe, hogy sokan vannak, akik bár tagjai a gyülekezetnek, de soha nem születtek újjá. Az instabil, boldogtalan lelki állapot, a sok depresszió, a viszálykodások ennek az eredményei.

Meggyőződéssel mondhatjuk, hogy amíg valaki fel nem számolja régi életét, semmiképpen nem követheti az Urat. Ha valaki meg akarja tartani életét, elveszti azt (Máté 16: 25). Csak úgy lehet birtokba venni Isten országát, ha minekutána valaki megtalálta azt, mindenét eladja (Máté 13: 44-46). Mindent, ami korábban nyereség volt vagy örömet adott, kárnaq ítélve veszni hagyja (Fil. 3: 7,8).

Kedves Lélek, aki e sorokat olvasod, és úgy érzed, hogy nem tudsz előre haladni, számold fel teljesen régi életedet. Ne sajnáld a tűzbe dobni mindazt, ami szívedet a bűnhöz kötötte. Ne sajnáld feladni körülményeidet, munkahelyedet vagy vállalkozásodat, mely akadály lehet annak, hogy Jézus követésére indulj el. Ha bátran megteszed ezt a lépést, Ő száz annyit fog helyette adni.

Nem lehet két Úrnak szolgálni. Nem tarthatsz meg semmit régi életedből, hogy közben az Urat is kövessed. Csak úgy nyerheted meg a tartós, örök boldogságot, ha a mulandót feladod. Vagy a test kívánságát, a hiábavaló örömekeket követed, vagy az Urat. Mindkettőt nem lehet egyszerre.

Ha nem akarsz feladni régi életedet, akkor az azt jelenti, hogy még nem utáltad azt meg (János 12: 25.). Ha nem tudsz búcsút venni mindenedtől, akkor számodra még nem értékesebb Isten országa, mint e jelenvaló, múlandó világ. Ezeket nem mi mondjuk; ezeket a Biblia mondja. És ha melletted száz és ezer ember élne is másképpen, Istennek Igéje akkor is igaz marad, és nem fog igazodni a száz és ezer emberhez.

És ha már felismerted, hogy ez az egyetlen út, de nem mered meg lépni, akkor nagyon gyenge a hited. A hit Isten ajándéka, és ezt tőle kérheti mindenki.

Azért az Ige bizonyosága annak, hogy senki nem értheti meg és nem élheti át az újjászületés örömét, aki nem teljesíti azt a feltételt, amit Jézus Krisztus ad az Ő követéséhez. Ha valaki nem teszi meg azokat a lépéseket, melyek saját hatáskörében vannak, nem érheti el azokat, melyeket csak Isten végezhet el benne.

Ha valaki úgy tanítja az embereket, hogy nekik semmit nem kell tenni azon kívül, mint hittel feltekinteni Jézus Krisztus áldozatára, az figyelmen kívül hagyja azt, amit Jézus Krisztus feltételként szabott.

Igen, a megváltás, az üdvösség nem a cselekedetek műve, hanem csak és kizárólag a kegyelmen alapul. De ezt se megérteni, se megélni nem lehet addig, míg az ember saját, szabad akaratából el nem engedi azokat, melyek kötve tartják, melyek akadályai annak, hogy Jézus Krisztus keresztyéhez eljusson.

Azért szeretnénk ezt nyomatékosan kiemelni, mert egy mai keresztyén irányzat, mely az egész világon végigsöpör, egy hamis kegyelmi evangéliumot mutat be. Az igaz és teljesen a Biblián alapul, hogy cselekedetek által nincs üdvösség, hanem az csupán kegyelemből a hit által (Gal. 2: 16; Róma 3: 20-26). De az is igaz, és teljesen a Biblián alapul, hogy az embernek szabad akaratából kell elfogadnia ezt a kegyelmet, mely egyedül Jézus Krisztus váltságművében van; ehhez pedig ki kell menni vele együtt a táboron kívül (Zsid. 13: 9-14). Krisztus valódi követői mindig is értették azt, hogy mit jelent számukra a kegyelem, melyért mindent feláldoztak: nem csak jólétüket és a világi élvezeteiket, hanem sokszor személyes szabadságukat, vagy ha kellett, életüket is.

AZ ÚTKÉSZÍTŐ

Keresztelő János Jézus Krisztus előtt eljött, hogy elkészítse az utat (Márk 1: 2). János és Jézus között egy éles határvonal húzódik meg, mert ő volt az, akinél nem született nagyobb az asszonyok közt, mégis aki az Isten országában legkisebb, az nagyobb őnála (Máté 11: 11.)

Mit jelent ez? Azt, hogy Keresztelő János még a törvény alatt jött el, míg Isten országában a legkisebb ember is a kegyelem alatt van. Keresztelő János a törvény szerepét töltötte be, amikor Krisztusra mutatott (Gal. 3: 24). A törvény által pedig nincs üdvösség, senki nem lehet Isten országának részese (Gal. 2: 16).

Jánosnak addig volt feladata, míg az embereket Krisztushoz vezette. Hasonlóan az ember életében a törvénynek addig van feladata, amíg az embert a Krisztushoz vezeti el. Hogy történik ez?

Úgy, ahogy erről korábban szoltunk: a törvény alatti harc és annak kudarca vezeti el az embert a szabadulás egyetlen lehetőségéhez: Jézus Krisztushoz.

Jézus Krisztust nem lehet megtalálni a törvény alatti nyomorúság, az elveszett állapot nélkül. És itt van a vallások buktatója; azért van az, hogy olyan sok ember, aki gyerek korától egy vallásban nőtt fel, soha nem jutott el egy elveszett, nyomorult állapotra, ezért soha nem találta meg Krisztust. Jézus számukra csak egy, már gyerekkoruk óta ismert kedves ember marad, akiről hiszik, hogy Isten fia, sőt azt is, hogy meghalt bűneikért és feltámadt, de mivel megtérésük a törvény alatt marad, nem kerülnek Vele élő kapcsolatba.

A helyzetet rontja, hogy a legtöbb vallásnál a megtérés feltétele egy erkölcsös élet mellett a vallás normáinak, szokásainak való megfelelés.

Isten országa az élet természetes szaporodásához hasonlóan terjed: akiben a törvény életet eredményez, az ezt az életet adja tovább mások számára is. Amelyik gyülekezet már nem ezen az úton szaporodik, ott leginkább csak tagjainak gyermekei „térnek meg”, és a közösség már nem képes a világ felé továbbítani ezt az életet. Az ilyen gyülekezet teljesen megszűnik hivatalát betölteni és teljesen közömbös marad az elveszettek iránt.

Vannak olyan közösségek, akik felismerik, hogy nem töltik be ezt a küldetésüket, és ez miatt különböző térítési, evangelizációs programokat szerveznek. Amennyiben egy ilyen közösség csupán erre a felismerésre jut, az érhet el esetleg számban szaporodást, de az életet nem képes továbbítani.

Amikor az ember életében a törvény betölti szerepét és elvezeti Krisztushoz, ott elkezdődik az, hogy a törvénynek alá kell szállania, Krisztusnak pedig emelkednie. Ez egy folyamat az ember életében, melyet megszentelődésnek is szoktak nevezni.

Miután János elvégezte a szolgálatát, átadta helyét Krisztusnak, börtönbe került és meg is ölték. Erről szolt, amikor azt mondta: Nekem alá kell szállanom, Neki pedig fel kell emeltetnie. Ugyanígy az ember életében; amikor átveszi Krisztus az uralmat az emberben, a törvénynek vissza kell vonulnia és meg kell semmisülnie, hogy a kegyelem teljesen átvegye annak helyét, hogy a bűntől szabadon élhessen az ember (Róma. 6: 14).

Akiben pedig Krisztus ekképpen megszületik, az az ember is a törvény szerepében fogja továbbvinni az élő Evangéliumot. Ez azt jelenti, hogy mi nem lehetünk közbenjárók Isten és ember között, hanem csak Krisztushoz vezető szolgák, és ha az emberek megtalálták Őt, akkor a mi szerepünk befejeződött, mert Isten országát ott maga Krisztus fogja kiépíteni. A samariai asszony bizonyosságára is csak addig volt szükség, amíg a falubeliek meg nem találták és fel nem ismerték Jézusban a Megváltót (János 4: 42). Ezért nekünk is meg kell tanulnunk alászállani, amikor Krisztus el kezd felemelkedni egy olyan ember szívében, akihez általunk eljuttatta az evangéliumot.

Azok a vallási vezetők súlyosan vétkeznek Isten ellen, akik úgy gondolják, hogy az Istennel való szövetségkötéshez az ő hozzájárulásuk, munkájuk feltétlen szükséges, és amíg a saját feltételeiket nem fogadják el az emberek, addig nem keresztelik meg őket.

De ahogy Jézus földi életében első lépés volt az, amikor keresztelő János átadta neki helyét, a törvénytől való megszabadulásunk is csak első lépés, melyet még egy hosszú út követ, át a Gecsemánén, a fájdalom útján, a Golgotán és a dicsőséges feltámadáson.

GECSEMÁNÉ

Jézus Krisztus szenvedéseinek kezdete a Gecsemánében volt. Itt kellett megvívnia a nagy harcot önmagában és önmagával, amikor saját akaratát teljesen és végérvényesen alá kellett rendelnie az isteni akaratnak.

Ez a tusakodás olyan nagy volt, hogy az izzadság vércseppek formájában hullott róla a földre. Tudatában volt az előtte álló szenvedésnek, a megalázásnak, a kereszthalál mérhetetlen testi szenvedésének, és a mi ennél is több, annak, hogy ebben a sötét órában minden ember és maga az Atya is el fogja hagyni.

Ebben a küzdelemben a már általa korábban elfogadott keresztet kellett felvennie a valóságban is, amikor látta, hogy most már valóban eljött az Ő órája. Itt még választás előtt állt, hogy vagy felveszi ezt a keresztet, vagy nem. Tudatában volt annak, hogy ha nem veszi fel a keresztet, nem megy végig a fájdalmak és a halál útján, akkor a megváltás nagy munkája nem mehet végbe, és te és én örökre elveszünk.

Jézus azt mondta tanítványinak és nekünk is, hogy ha valaki nem veszi fel a maga keresztjét, nem lehet az Ő követője. Tehát egyetlen út Isten országába a kereszt útja, melyet Jézus is megjárta.

Miért van szükség a szenvedésre ahhoz, hogy valaki Isten országába jusson? Erre a kérdésre kielégítő választ nem kapunk, esetleg megközelíthetjük, ha jobban elmélyedünk benne.

Mindenekelőtt tudni kell, hogy Jézus a kereszten megszerezte a bűneink bocsánatát, és nekünk azért már nem kell megbűnhődni, mivel kifizette az utolsó fillért is büntartozásunkért. Ezért bárki bármennyire szenvedtetné magát, soha nem volna képes bűneiért megfizetni, hanem csak a Jézus Krisztus helyettesítő áldozatában való hitben van a bűnbocsánat.

De az Úrnak nem csupán az volt a célja, hogy bűneinket megbocsássa és a múltban elkövetett vétkeink miatti vádolásunk megszűnjön, hanem az, hogy valóban boldogok lehessünk. Annak pedig akadályja az, hogy még telve vagyunk az őemberünk önző, bűnös tulajdonságával.

Jézus példája a kereszten a mi életünk példája: a kereszt lesz bűnös természetünkől való megszabadulásunk eszköze (Róma 6: 6). Hasonlóan, mint Jézusnak a testben szenvednie kellett, ugyanazzal a gondolattal kell lennünk, hogy nekünk is szenvednünk kell a testben, hogy így megszűnjünk a bűn cselekvésétől (1. Péter 4. 1,2). Ahhoz, hogy a bűn ne uralkodjon a mi életünkön, az indulatoknak és kívánságoknak is meg kell halniuk a kereszten (Gal. 5: 24).

Már korábban láttuk, hogy a földi élet a mennyekiek hasonlata szerint van. Ahogy egy élet keletkezését fájdalom előzi meg, úgy a szellemi világban is az új születés csak fájdalmak útján lehetséges (János 16: 20-22). Minden pozitív eredmény eléréséhez fáradságra van szükség. Ezzel a törvényszerűséggel minden nap találkozunk.

Jézus Krisztus azt mondta, hogy ha Ő megszabadít minket, akkor teljesen szabadok leszünk (János 8: 36). Amíg bennünk a bűnös természet él, addig az uralkodik is rajtunk, és mi nem vagyunk képesek megszabadulni. De az Ő keresztje által erre van lehetőségünk, ezért földi életünk idején végig kell járnunk nekünk is a kereszt útját, mely egészen halálunkig tart. A kereszt által végzi el bennünk ezt a munkát, melyet ígérete szerint be is fejez az Ő napjáig (Fil. 1: 6).

Amíg a kereszt alatt szenvedünk, mi magunk egyre inkább megtisztulunk bűnös természetünktől, mely boldogtalanságunk forrása; ezért már a földi életben elérünk boldogságot, de azt tökéletesen akkor, amikor megszabadulunk földi porsátorunktól, a testtől, és ezzel együtt régi emberünk utolsó maradékától is. Ez egy életen keresztül tart.

Mi ezt a folyamatot azért nem értjük meg, mert földi korlátaink miatt időszakokban gondolkozunk, de Isten előtt nincs idő, hanem a

kezdet és a vég előtt van leplezetlenül. Ami előttünk időfolyamat, az előtt állapot. Ebből érthetjük meg, hogy minden, ami az újjászületésről és a megtérésről szól, nem szorítható be emberi időkeretek közé, hanem egy életen át tartó, mindenkinél más formában jelentkező esemény.

Ezt véges elménkkel nem foghatjuk fel, de valamelyest megérthetjük, ha életünk szakaszát belehelyezzük az örökkévalóság végtelen vonalába. Ott az akkor egy pillanattá zsugorodik össze, mint maga a születés az emberi élet hosszú folyamatában. Az újjászületés egy földi élet időtartamán keresztül történő folyamata csak egy pillanat, mely egy véget nem érő, örök életnek kezdete.

Minél inkább megértjük ezt és minél inkább tudunk szellemileg gondolkozni, annál inkább feloldódnak bennünk azok az ellentmondások, amik a testileg gondolkodó embert lépten-nyomon megakasztják.

Amikor a megtérő felismeri azt, hogy ennek ára a keresztség, melyet nem lehet elkerülni, ha üdvözülni akar, mérhetetlen harc kezdődik el benne. Elkezdődik életében a Gecsemáné küzdelme, mely végigkíséri egész életét.

Ez a küzdelem a keresztség elfogadásának harca. Sajnos, nagyon sok ember ezért áll egy helyben, mert nem harcolja meg ezt a harcot, hanem már itt kimenekül a Gecsemáné kertből.

Ez a harc úgy tud győzelemmel végződni, ha a bűnös átadja életét teljesen Istennek. Leteszi előtte mindenét, vagyonát, idejét és mindenét, amije van; de ami legfontosabb, a saját akaratát (Lukács 22: 42).

Ebben a harcban először nagyon keményen vívódik, hogy ha lehetséges, múljon el ez a keresztség, ez a keserű pohár; ha lehetséges volna, úgy járhasza meg ezt az utat, hogy ne kelljen szenvednie, ne kelljen saját akaratát a keresztre feszítenie.

Amikor felismeri, hogy nincs más lehetőség, mint hogy ezen a keresztponton végigmenni, akkor áll a legnagyobb döntés előtt: vagy felveszi ezt a keresztséget, vagy kihátrál. Tudva azt, hogy ez a keresztség szenvedést, önmegtagadást, megalázást és megvetést, sőt még Jézus nevéért halált is jelent, nagyon megnehezedik a döntés.

Jézust elhagyta az Atya, mert bűneink terhe alatt volt; minket soha nem hagy el, mert mi megszabadultunk általa a bűntől. Ezért a döntésünk ezen a hiten kell, hogy alapuljon, hogy nem következhet semmi olyan az életünkben, melyet nem hordozhatunk el Krisztusban. Hitünk nem csupán az engesztelő áldozat érvényére támaszkodik, hanem arra

is, hogy ha Krisztussal együtt felvesszük a szenvedés keresztjét, akkor Ővele együtt győzhetünk is (1. Péter 4: 13; Róma 8: 17).

A mai korban, ahol egy keresztyén-demokrata államban élünk, nem rajzolódik ki előttünk olyan tisztán ez a kereszt, mely Jézus követésének ára. Az üldözések időszakában ez már az Ő követése mellet való döntés idején egyértelmű volt mindenki számára. Most leginkább akkor kezd nyilvánvalóvá válni, amikor a megtérő vállalja Jézus követését, és ezért elkezdődik a háborúság a családon belül, a munkatársak vagy a gyülekezet körében.

A Gecsemáné harca, a kereszt elfogadásának döntése egész életünket végigkíséri, melyet legtöbbször egyedül, emberek által meg nem értve kell végigharcolnunk.

A KERESZT ÚTJA

Jézus, miután megküzdötte haláltusáját a kertben, átadta magát a szenvedéseknek. Amikor a katonák megjelentek érte, semmi, a keze közt levő eszközt nem használt fel, hogy megszabaduljon. Bizonyságot tett róla, hogy még ott és akkor is kérhetett volna tizenkét sereg angyalt, hogy elkerülje a keresztet, de enélkül nem mehetett volna végbe a váltságmű.

Amikor mind a vallási mind a világi bíróság elé állították, ott se használt semmilyen eszközt arra, hogy megszabaduljon az előtte álló szenvedésektől. Hallgatott, mert tudta azt, hogy isteni bölcsességénél fogva egyetlen pillanat alatt összedönthette volna az ellene felállított vádakát. Teljesen letette minden lehetőségét és képességét azért, hogy ezt a váltságművet véghezvigye.

Mindenkinek példa ez, aki Isten országa felé indul el. Olyan mértékben kell magát megaláznia, hogy minden emberi lehetőséget és képességet félre kell tennie ahhoz, hogy a számára kiszabott keresztet felvegye. Ha ezt ki akarja kerülni, semmiképpen nem szabadulhat meg azoktól a tényezőktől, melyek örök boldogságának akadályai.

Miután felismertük, hogy nekünk is fel kell venni a keresztet, Sátán „kedvezni” akar nekünk; de itt fel kell ismernünk az ő szándékát és visszautasítani, mint Jézus tette (Máté 16: 21-25). Olvassuk el ezt az igeszakaszt, és megértjük – ha akarjuk –, hogy milyen összefüggés van Jézus keresztútja és a miénk közt.

Sajnos a mai, modern keresztyénség nem sokat beszél a keresztről; vagy ha beszél is, azt teljesen félreértelmezi. Ezt azért teszi, hogy egy szélesebb utat mutasson; mely látszólag szoros út, de valójában kisebb emberi megszorítások égisze alatt a test szabadságát táplálja.

De Jézus keresztútja valóban szoros út. Nem tudjuk elég szemléletesen ábrázolni ezt az utat, de aki valóban követni akarja Őt, az hamar megtapasztalja ez út szorosságának mibenlétét. Neki nem kell kiválasztania keresztjét; készen kapja azt. De a fájdalmak ezen útján neki nem kell egyedül mennie, mint Mesterének, hanem maga Jézus lesz az, aki vele hordozza a keresztet a Golgotára.

A GOLGOTA KERESZTJE

A Golgota hegye minden újjászületett ember számára a legkedvesebb hely lesz. Egy énekíró így fogalmaz:

*Már én utaztam nem egy szép tartomány terén,
és némely bérctetőről a völgybe néztem én,
De egy halom se vonta a szívem úgy oda,
mint az a hely amelynek a neve Golgota.*

Lehetetlen Istenhez jutni a nélkül, hogy a Golgotán nem mennénk keresztül. Ugyanez az ének így fogalmaz:

Rajtad visz át ösvényünk a Mennybe, Golgota!

Igen, itt történik meg a fordulat! Itt hullik le a bűnnek terhe! Itt érti meg és csodálja a megtérő a váltságművet, mely Jézusról szól. Itt nyílik meg a templom kárpitja, hogy a halandó ember beléphessen a szentek szentjébe, mégpedig egyszer és mindörökké (Zsid. 19: 20).

De mi történt valójában a Golgotán? Mi a jelentősége a keresztnek életünkre nézve, és mi Krisztus keresztjének példaértéke a mi újjászületésünkben?

A kereszthalál a legnagyobb kínszenvedéssel járó kivégzési eszköz volt a Római Birodalomban. A mai korban az orvostudomány restaurálja a mérhetetlen szenvedéssel járó fizikai jelenségeit ennek a minden képzeletet felülmúló brutális kínzásnak, melyet Jézusnak is el kellett viselnie. A szenvedés olyan mértékű volt, hogy jobb lett volna rövid

időn belül meghalnia az áldozatnak, de egy ellenállhatatlan életösztön mindig győzött a halál felett, míg a test annyira meg nem gyengült, hogy végül a halál győzedelmeskedett rajta.

Amíg Jézus teste felett a halál győzött, Ő éppen ez által a halál által győzött a Sátán felett, örökre megtapodva az ő fejét. A győzelem kulcsa a kereszthalálban volt. Úgy győzött, hogy közben feláldozta életét.

Amíg ezt nem értjük meg, addig semmi példaértékű jelentősége ennek nincs számunkra a megtérésben. De ha valamelyest felfogjuk ezt az áldozatot, viszont nem akarjuk saját életünkre vonatkoztatni, akkor számunkra soha nem lesz a keresztnak győzelmi ereje a bűn felett.

Hogy ezt a titkot megértsük, nincs más lehetőség, mint Isten előtt porba hullva elfogadni azt, hogy csak ezen az úton juthatunk el hozzá. Amíg nem adjuk fel mindenünket, addig semmiképpen nem lehet részünk benne. Amíg nem fogadjuk el azt a tényt - ha értjük vagy ha nem értjük -, hogy a kereszt viselése és a szenvedés nélkül nem térhetünk meg, addig ez a titok nem nyílik meg előttünk.

Jézus példát hagyott számunkra a kereszten való szenvedésben, hogy nekünk is végig kell ezen menni szellemben (1. Péter 2: 21). Ha a kereszten való szenvedés a testnek megerőtlenülését okozta (Róma 6: 6), hogy az meghaljon, ugyanígy a kereszt számunkra régi emberünk halálát okozza, hogy a bűn uralma megszűnjön (1. Péter 4: 1). De mint ahogy a kereszten a test egy lassú kínszenvedés alatt múlik ki, mivel az életösztön erős, ugyanúgy a bűnnek teste, a régi ember is csak lassan, egész testi életünk folyamán erőtlenedik és hal meg, mert ennek a régi embernek is erős az életösztöne.

Sátán el akarta fojtani a megváltás munkáját, és éppen azáltal lett eszköze annak, hogy Jézust a keresztre juttatta. Ez volt a megváltás egyetlen lehetősége. Hasonlóan a mi életünkben is a mi üdvösségünkre szolgál, amikor elérnek minket az üldözések és a kereszt ránk nehezedik, még akkor is, ha az ördögnek célja ezzel pont az ellenkező: megtörni hitünket Jézus Krisztusban.

Ez a kereszt minden hívő ember életében különböző, de célja mindenkinél ugyanaz: amit az ember nem képes elérni saját magában, tudniillik bűnös természetének megsemmisülését, azt Krisztus keresztese elvégzi bennünk, ha engedelmesen felvesszük magunkra.

Mivel sokan nem tudnak különbséget tenni a hús és vérből álló test és az óember közt, ezért nem értik, hogy mehet végbe ez a folyamat az ember életében.

A hústest egész földi létünk során megmarad romlottságában, annak minden kívánságaival együtt. De ez a test önmagában nem bűnös,

és kívánságai is természetes kívánságok, mint az éhségből, a hideg érzéséből adódó vágyak, együtt a nemi ösztönnel, és ez a test az eszköze annak, hogy a kísértést közvetítse az óember számára, mely a bűnök hordozója. Így a szív mélyén élő régi természet, a régi Ádám (ember) minden bűnös cselekedete a hústesten keresztül jut kifejezésre.

Ennek a régi természetnek kell meghalnia, hogy megszűnjön a kívánság és az indulat, mely cselekedetekben kerül napvilágra (Gal. 5: 24). De ez egy lassú folyamat, mint Izrael népének vándorlása a pusztában a szolgaság földjéről a szabadság országába. Ők ezt a hosszú utat sokkal rövidebb idő alatt megtehetnék volna, ha engedelmesek az isteni vezetésnek és zúgolódás nélkül elfogadják a pusztai vándorlás terhét.

Mi is meghosszabbítjuk ezt az utat, ha nem vagyunk hajlandók felvenni engedelmesen és zúgolódás nélkül keresztünket, és folyton kike-rüljük azt.

Izrael népe is átment a keresztségen a Vörös tengerben, sőt Jézus Krisztussal is meg volt a kapcsolatuk, mégse mentek be az ígéret föld-jére (1. Kor. 10: 1-12). Mint ahogy ebben a részben az apostol leírja, hogy mind ezek példaképpen estek rajtuk és megírtak a mi tanulsá-gunkért, mindenképpen figyelembe kell vennünk, hogy mindent félre kell tennünk azért, hogy a kereszt alatt bemehessünk a nyugalomba.

Mint ahogy Izrael népének megosztott szíve volt akadálya a nyuga-lomba való bemenetelhez, ugyanúgy mi se érhetjük el célunkat, ha nem teljes szívvel Krisztust szeretjük, hanem megosztjuk szívünket a világ és Őközötte.

A világ szeretése azért gyűlöletes Isten előtt, mert a jelenvaló világ csak azoknak adhat pillanatnyi örömet, akik az Istentől való elszakadá-suk miatt keletkező hiányt, ezt az úrt ezzel akarják kitölteni. Aki szereti a világot (jólétet, szórakozást, testi örömöket), azzal azt bizonyítja, hogy nincs meg benne az Atya szeretete, tehát még nem békült meg Is-tennel, és nem találta meg az egyetlen boldogságot, hanem még mindig olyanban keresi, ami csak pótcselekedet.

Pál apostol felismerte, hogy ahhoz, hogy Krisztust megnyerje, neki is részesülnie kell az Ő szenvedésében és halálában; ehhez pedig min-dent kárnak ítélni és veszni hagyni kell (Fil. 3: 7-10).

A cél a tökéletesség (Máté 5: 48); ezt nem a földön, hanem a Mennyben érhetjük el, melyet az Úr, aki elkezdte bennünk, véghez is visz az Ő napjáig (Fil 1: 6). A bűnös természettől való teljes szabadulás nélkül pedig soha nem lehetünk igazán boldogok, hiszen Isten országa nem egy bizonyos helyen, hanem az ember szívében kell, hogy felépül-

jön. Ami még akadály a ennek a boldogságnak, ami még bennünk a bűnös természetből megmaradt, azt az Úr megtisztítja: a kereszt által.

Ha Jézusnak a szenvedések által kellett megtanulnia az engedelmességet és így jutott a tökéletességre (Zsid. 2: 10; 5: 8,9), akkor ne gondoljuk, hogy mi kikerülhetjük a szenvedést, hogy mi is eljussunk az engedelmességre és a tökéletességre.

Ha lemondunk a keresztről akkor a tökéletességről mondunk le; ha pedig lemondunk a tökéletességről, akkor lelkünk üdvösségéről mondunk le.

Ha hit által elfogadjuk a keresztet, akkor egyre inkább megtanuljuk értékelni is. Ahogy ezen a kereszten élünk, régi emberünk egyre gyengébb lesz, úgy növekszik bennünk Krisztus (Gal. 2: 20). Ez elkezd formálni látásmódunkat, teherhordó képességünket, úgy, hogy egyre inkább hordozni tudjuk a legnagyobb terheket is (Fil 4: 13). Sőt, ahogy megtapasztaljuk a keresztnek eme jó hatását életünkre, úgy válik számunkra a kereszt minden földi dolognál értékesebbé (Gal. 6: 14). Akik nem értik a kereszt áldását, azoknak ez bolondságnak tűnik, de számunkra Isten ereje a mi megtartatásunkra (1. Kor. 1: 18).

Ha megértettük a kereszt jelentőségét, akkor fogjuk megérteni azt, hogy miként származik élet a halálból. Miként tudjuk önünket ezen a kereszten minden nap halálra adni, miként hordozzuk magunkban az Úr Jézus halálát, hogy az Ő élete is láthatóvá váljék bennünk (2. Kor. 4: 8-12).

Ez az Úrral viselt kereszt sok megaláztatást, meg nem értést, taposást és megvetést jelent számunkra, melyben a mi akaratunk egyre inkább megtörik, önző, gőgös természetünk egyre nagyobb ütésekkel szenved. Ahogy erőtlennül meg és hal meg ez a bűnös természetünk, úgy érezzük egyre kevésbé ezeket a megvetéseket, úgy fog egyre kevésbé fájni nekünk. Ahogy így a kereszten régi emberünk egyre inkább megerőtlennül és a halálba kerül, úgy lesz boldogságunk is egyre tisztább és állandóbb, úgy kezd egyre inkább egy új világ kitárulni előttünk, melybe újjá születünk. Ez az új világ Isten országa, melynek így születés szerint állampolgárai leszünk.

ÚJJÁSZÜLETÉS

Mind azt, amiről fentebb írtunk, a Biblia, Jézus Krisztus újjászületésnek nevezi. Azt mondta Nikodémusnak, hogy ha valaki nem születik víztől és Szellemtől, nem mehet be Isten országába (János 3: 5)

Ezt nem értette Nikodémus, mint ahogy ma se értik sokan; míg ő egy természetes születésre gondolt, addig ma sokan egy szintén külső szertartásra gondolnak, mely a vízkeresztségben történik meg. Gondolkodnak így, annak ellenére, hogy Jézus Krisztus határozottan különválasztotta a testit a szellemitől, amikor azt mondta: ami testtől született, test az, ami Szellemtől született, szellem az.

Mielőtt mélyebben megvizsgálánk, mit mond az Ige erről az újjászületésről, egy figyelemreméltó egyháztörténelmi jelenséget hozunk fel példának. A második században kezdődött az eltérés, amikor úgy kezdték gondolni, hogy az újjászületés a keresztségben történik meg. Ezért, hogy az újszülött csecsemők Isten országába juthassanak, lassan-lassan bevezették a gyermekkeresztséget. Később, mikor több közösség is felismerte, hogy a gyermekkeresztség nem igei alapú, de továbbra is kitartottak a korábbi elméletnél, mi szerint az újjászületés a keresztség vizében történik meg, egy hamis biztonságot adtak egyházuk tagjainak. Ugyanis úgy gondolták – és gondolják ma is, - hogy ha igyekeznek megfelelni az elvárásnak, akkor részesülhetnek a szent keresztségben, mely újjászületést eredményez náluk. Így a keresztséget, mely egy már újjászületett ember bizonyosságát és újjászületésének jelét kellene hogy képezze, annak eszközévé teszik.

Erre a mai jelenségre és szemléletre azért kell felhívni a figyelmet, mert ez az Ige valódi üzenete megértésének komoly akadálya. Aki úgy véli, hogy a keresztség vizébe leszáll az óember és onnan egy új ember jön elő, az nagyon hamar rá fog jönni, hogy az onnan kijövő ember az ugyanaz maradt, aki oda leszállt: tudniillik a bűnre éppen úgy hajlamos, mint az előtte. Ha a keresztség vizében meghalna az ó ember, akkor nem volna képes vétkezni utána. Ugyanis aki halott, az cselekvőképtelen. Mindenki megtapasztalhatta, hogy a keresztség vizében nem ment végbe ez a várt újjászületés.

Az első és legkeményebb csalódás akkor következik be, mikor a megkeresztelt ismét bűnbe esik, vagy felismeri, hogy utána is uralják még őt azok a bűnös érzések és vágyak, amik azelőtt uralták. Aki egy kicsit is becsületes önmagával szemben, az ezt beismeri.

De az ellenség megtalálta a módját annak, hogy nyugtassa meg azokat, akik ezzel ugyan szembenéznek, de egy ilyen könnyű és testies módját szeretnék tudni a megtérés folyamatának. Ugyanis az történik, hogy miután rendkívül kellemetlen szembenézni ezzel a valósággal, egészen egyszerűen letagadja, hogy amit a keresztség után tesz, az bűn, és átnevezi gyarlóságnak. Teljes egészében figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy még mindig megvan benne a régi emberi tulajdonság, az önzés, mely minden rossz cselekedeteinek alapja. Az önzés pedig nem más, mint az ó ember, az "én" életjele.

Igen ám, csak hogy ha meghalt az ó ember, akkor miként lehet még jele az életnek? Ezt a kínos kérdést úgy intézi el, hogy nem az ó ember a bűnök oka, hanem a hústest, mivel az nem változik meg a keresztség vizében. Az ó ember már nem lehet, mert az meghalt és eltemettetett a keresztségben – mint állítja. De akkor mi a különbség a keresztség előtti bűnök és az utáni bűnök közt? Mitől válik az utóbbinak az okozójává a hústest? Vagy mi a különbség a meg nem tért ember és a megkeresztelkedett ember bűne közt?

Természetes, hogy erre se a Bibliából, se ésszerűséggel magyarázatot nem kapunk. De aki nem érzi magát jól, hogy keresztsége után mégis megesik és küzdenie kell régi énjével, az soha nem is fog megelégedni olyan magyarázatokkal, melyek nem Isten ígétjén alapulnak. Az keresni fogja, és meg is fogja találni a választ egy valódi, Istentől való születéssel kapcsolatban.

Már korábban szoltunk arról, hogy a testi születés egy folyamat, még ha az egy nagyon rövid, egy pillanatnyi idő alatt megy is végbe; különösen, ha az utána való élet hosszával összehasonlítjuk. Így történik a szellemi születés is, mely egy pillanat alatt megy végbe az örökkévalóság végtelen időfolyamatához képest, földi mértékekben viszont mégis hosszú folyamat. Hogy ezt egy kicsit is megérthessük, el kell fogadnunk azt a tényt, hogy mi emberek csak az idő korlátai közt tudunk gondolkodni, mely korlátok a lelkek világában nincsenek. Az, ami előttünk egy évekig, esetleg évtizedekig tartó folyamat, az Úr előtt egy állapot, Aki együtt látja a kezdetet és a véget is. Így az újjászületés számunkra hosszú és szenvedésteljes folyamata az örökkévalóságban egy pillanat, ahol együtt van a kezdet és a vég. De ahogy a testi születés fájdalommal jár, úgy a szellemi születés is (Gal 4: 19), mely csak akkor szűnik meg, mikor Jézus elviszi az övéit (János 16: 20-22).

Egy kicsit menjünk vissza ahhoz a gondolathoz, hogy az ember a bűn miatt elszakadt Istentől. Miután engedetlenné vált, és evett a jónak és gonosznak tudásának fájáról, a bűn megrontotta elméjét, szívét, és

ennek következtében ki lett űzve ebből a kapcsolatból, ahol testét is átok sújtotta. Így lett az ember szelleme halottá (Róma 4: 12), annak hordozója pedig halandóvá, mely testnek meg kell halnia a bűn következményeként. Ahhoz, hogy az így már meghalt ember ismét kapcsolatba kerüljön a boldogság forrásával, a mindenható Istennel, ismét meg kell születnie, fel kell támadnia a halálból.

E világ, a föld lett az ember életének színtere, miután elszakadt Istentől és itt, mint szellemileg holt, boldogtalan ember bolyong és keresi az élet lehetőségét. Így ez a világ a holtak birodalma, melybe eljött Jézus Krisztus, ki maga az élet, hogy elhozza az életnek lehetőségét azoknak, akik e halál urának rabságában vannak (Zsid. 2: 14,15). Soha, semmilyen más szó nem jut el azokhoz, akik így a holtak birodalmában vannak, mint halottak, csak Jézus Krisztusnak szava (János 5: 25). Jézus Krisztus szava áthatja ezt a bűnös földet és életet hoz, mert Ő maga az élő Ige (János 1: 1-4), mely által lehet újjászületni (1. Péter 1: 23). Ez az élő Ige az a víz, melyről Jézus Krisztus Nikodémusnak szólt.

Krisztus eljött erre a bűnös földre, és ebben van a megváltás nagy titka, hogy ti. ő maga is bűnössé lett Isten előtt azáltal, hogy magára vállalta az ember bűnét és annak zsoldját, a halált és ez miatt ő is a halálra jutott. Ezzel, hogy Ő testté lett, egy olyan utat nyitott meg, melyen mindenkinek keresztül kell mennie, aki Istenhez akar jutni (2. Péter 2: 21). Azzal, hogy ő szenvedett, meghalt és feltámadott, első lett a sok szentek közt (Csel. 26: 23), akik az ő nyomába léptek, és az Ő halálának hasonlatossága szerint ugyanazon az úton haladnak, azok vele együtt támadnak fel a halálból, minekutána az ő emberük vele együtt megfeszítettet (Róma 6: 8). Csak akkor értjük meg az újjászületést, ha megértjük és részesei leszünk az ő kereszthalálának és feltámadásának (1. Péter 1: 3). Ez pedig csak addig marad elrejtve az ember előtt, míg teljességgel át nem adja magát a megtérésben Istennek és fel nem számolja maradéktalanul mindenét, ami még ehhez a világhoz köti. Onnantól nyilvánvaló lesz számára, mit jelent Krisztussal szenvedni és feltámadni.

Ahhoz, hogy egy új szülessen meg, a régiek meg kell halnia, meg kell semmisülnie. Ez a folyamat az, amikor az ember általmegy a halálból az életre, miután hisz az Isten Fiának nevében (János 5: 24). Ez egy folyamat, mely az Úrnak napjáig megy végbe bennünk (Fil 1: 6), amikor elkészíti azokat, akik hisznek Őbenne, hogy legyenek tökéletesek és feddhetetlenek (Fil 1: 10; Ef. 5: 27; 1. Tess 3: 13). Ez a folyamat a földi életben megy végbe, amikor az ő ember egyre erőtlenebb lesz, egyre képtelenebb a bűnre, és vele egyidejűleg születik meg az új em-

ber, aki ugyanabban a gyarló testben képes lesz betölteni azt, ami a törvénynek lehetetlen volt, mivel erőtlén a test miatt. Ez az Ó ember, aki haldoklik és végül meghal, maga Ádám, aki pedig bennünk megszületik, az Krisztus. Így mondhatja el mindenki, aki Őbenne újjászületik, hogy élek többé nem él, hanem él bennem a Krisztus (Gal. 2: 20). Ezért, ha valaki Istentől születik, nem vétkezhet, mert annak magva marad benne (1. János 3: 9). Mi ebben a testben csak annyit vétkezünk, amennyi bennünk még az ó emberből él; de ahogy az meggyengül, úgy szűnik meg annak hatalma rajtunk. De az is igaz, hogy amennyiben még él az ó emberünk, semmiképpen nem uralkodhatunk rajta, hogy ne vétkezzünk. Csak aki Istentől született, az tud nem vétkezni; hiszen egy nemes magból csak nemes gyümölcs teremhet.

Ezért a kérdés csupán az, hogy elkezdődött-e bennünk ez az újjászületés folyamata, vagy még nem. Adjuk-e önünket minden napon a keresztre, hogy egyre erőtlenebb legyen ez a régi természet, vagy tápláljuk még és neveljük?

Mivel az ember a bűn miatt teljesen megromlott, szellemben, lélekben és testben, így mind háromnak újjá kell születnie ahhoz, hogy Isten országát örökölhessen.

Szellemben újjászületni

Ez az újjászületés első mozzanata, mely akár egyetlen pillanat alatt is végbe mehet, de mindig egy nagyon kemény megtérési harc, egy sok szenvedéssel járó vajúdas előzi meg. Ez az a pillanat, amikor az ember eljut arra a felismerésre, hogy minden erejét belevetve is képtelen a bűn ellen sikeresen felvenni a harcot és semmi áldozatot nem hozhat bűnei kifizetésére.

Ekkor érez egy belső vágyat arra, hogy megvallja bűneit. Ekkor és nem később jön el a bűnvallás ideje, a bűnvallásé, mely feltétele a bűnök bocsánatának (1. János 1: 9.) Az első keresztyéni gyülekezet idejében még nem kellett a megtérőknek olyan sok formáságon átmenni, hanem amikor így szellemben újjászületett, akkor meg is keresztelték bűnei bocsánatának bizonyására. Erre utal a szerecsen komornyik példája.

Ez a felismerés és a bűn vádolásától való szabadulás boldog órája, mikor a bűnös befogadja szívébe Jézus Krisztust, hittel tekint az Ő helyettünk kifizetett áldozatára. Ez egy olyan folyamatnak veszi kezdetét, amit sokan megszentelődésnek neveznek. Amikor a gyülekezet bizony-

ságát veszi a megtérőtől, hogy így bűnbocsánatot és békességet nyert egy nagyon kemény megtérési harc és tusakodás után, akkor senki nem tilthatja meg a vizet, hogy megkeresztelkedjen. Aki ezt önkényesen mégis megteszi, különösen ha emberi rendeléshez köti azt, súlyosan vétkezik Isten és a megtérő ellen, mely nem maradhat következmény nélkül.

Lélekben újjászületni

Ez az a folyamat, amiről már korábban elég részletesen szoltunk. Ez egészen a testi halálig tart, amikor a megszentelődés folyamatában a lélek megtisztul abban a tűzben, melyről Keresztelő János így szólt: Én keresztek titeket vízzel a megtérésre, de utánam jó, aki nagyobb nálam, aki keresztel Szent Szellemmel és tűzzel. Igen, ez az a keresztség, ami megtisztít, melyen mindenkinek keresztül kell mennie, aki újjá akar születni, amiről szólt Jézus is: Az én poharamat megisszátok ugyan, és a keresztséggel, mellyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek (Máté 20: 23).

Amikor Jézus azt mondja, hogy aki hisz és megkeresztelkedik, az üdvözülni fog, akkor Ő erre a keresztségre utal. E nélkül nincs üdvösség. Ha valakinek nincs lehetősége az újjászületésének bizonyosságára víz által megkeresztelkednie, annak üdvbizonyosságot adhat újjászületésének folyamata, ez a keresztség, melynek tűzét nem lehet nem érezni, amikor éget és tisztít.

Testben újjászületni

Erről keveset szoktunk szólni. Ez vagy az elragadtatásban, vagy a feltámadásban fog beteljesedni, amikor ez a gyarló, földi test átalakul egy halhatatlan testté, mivel az első nem örökölheti Isten országát (1. Kor 15: 42,43; 1. Tess. 4: 14-17) Ez is újjászületés (Máté 19: 28). Ahhoz, hogy Isten országában örökké boldogok legyünk, át kell formálódnia testünknek olyanná, amelyik nem lehet hatással többé szellemünkre. Azt sokan elhiszik, hogy Istennek hatalma van arra, hogy testünket átváltoztassa az elragadtatásban vagy a feltámadásban; abban viszont már kevesebben hisznek, hogy arra is van hatalma, hogy lelkünket tökéletessé tegye addig a napig (Ef. 5: 27).

Víz által születni

A víz által való születést sokan a vízkeresztségben látják – mint azt már korábban említettük. Ők a keresztségben nem az újjászületés jelét látják, hanem annak eszközét. Ehhez úgy vélik, hogy megszentelődik a víz. Erről sehol nem szól a Biblia.

Arról viszont igen, hogy az a víz, mely megtisztítja, újjászüli a bűnös embert, nem más, mint az élő Ige (Ef. 5: 26; 1. Péter 1: 23). Nem a Biblia, mint könyv, hanem annál sokkal több, maga Jézus Krisztus, Aki az élet, az igazság, és minden ami jó. Az Ővele való élő kapcsolat, mely mindenben felvállalja ezt az utat, legyen öröm vagy szenvedés. Igen, ez az Istennel való kérdeződés, ez az a keresztség, mely megtartja az embert, és nem a vízkeresztség, mely bár fontos bizonyosága az előzőnek, de semmiképpen nem az újjászületés eszköze (1. Péter 3: 21).

Szent Szellemtől születni

Elválaszthatatlan az előzőtől, hiszen maga Jézus egy az Atyával. Amikor még a földön volt, azt mondta, hogy ő elmegy, de elküldi a Szent Lelket, aki őt fogja képviselni. Így annak, aki hisz Őbenne, semmivel nem hátrányosabb a helyzete annál, mint aki testben is látta Jézust a földön. Az, hogy Jézus Krisztus hit által lakozik az ember szívében (Ef. 3: 17), a Szent Szellemtől születés következménye.

Lehetetlen megszentelődni úgy, hogy az ember kívül essék a megszentelő Szellem hatókörén. Az ember szellemisége (szellemisége) olyanná válik, amilyen Szellem (Lélek) hatása alatt van.

Így történik a Szent Szellemtől való születés. Mint ahogy a szél láthatatlan, de annak hatását hallja és látja az ember; ugyanúgy a Szent Szellem láthatatlan, de munkájának eredményét tapasztaljuk.

A Szent Szellem Isten ajándéka, és Ő annak adja, aki kéri Tőle (Lukács 11: 13). Ez a gyakorlatban többféle képen is végbemehet (Csel 2: 2-4; 8: 15-17; 10: 44). Ez Isten hatalmában van, emberek semmiképpen nem korlátozhatják le.

Halva születni?

A szellemi életben nem létezik halva születés. Nem hogy a Biblia nem szól róla, de még értelmetlenség is. Ez az elmélet abból adódik, hogy a vízkeresztséget a víz általi újjászületésnek tartják, és ha valaki megkeresztelkedik úgy, hogy nem tér meg igazán vagy őszintén, ez által azt gondolják, hogy halva született, amivel eljátszotta egyetlen lehetőségét.

Ezt az Ige sehol nem támasztja alá. Azt viszont igen, hogy egyetlen más lehetőség sincs, csak és kizárólag Jézus Krisztuson keresztül. Ha valaki megkeresztelkedik úgy, hogy nem ismerte meg Jézus Krisztus kegyelmét, hanem a törvény alatt akart megtérni, az még nem játszotta el lehetőségét, mivel még soha nem született újjá, hanem csupán megkeresztelkedett. Az nem halva született, hanem meg se született.

Az Ige úgy tanítja, hogy ha valaki szándékosan vétkezik az Igazság megismerése után, annak számára nincs többé lehetőség, csak az ilyen ember játszotta el a lehetőséget. Aki viszont úgy keresztelkedett meg – a legjobb szándéka ellenére is, - hogy Jézus Krisztust, azaz az igazságot soha nem ismerte meg, az nem is tud ellene még szándékosan vétkezni.

Ezt azért kell nyomatékosan hangsúlyozni, mert sokan vannak a gyülekezetben is, akik bár őszintén akartak megtérni, de nem ismerték a kegyelem igazi evangéliumát, mely nem az erőfeszítésen és a teljesítményen alapul, hanem Krisztus keresztdozatában való hiten. Őket a Sátán nagyon mélyen kétségekbe sodorja, hogy a visszaeséseik egy halvaszültés következménye, és nincs már számukra többé lehetőség.

Éppen itt van az egyetlen lehetőség, hogy megismerjék az igazságot, mely valóban szabaddá teheti őket (János 8: 32), azt az igazságot, melyet addig nem ismertek meg. Hiszen hiába keresztelkedtek meg, az nem adta meg az erőt a bűn ellen; tehát nem szándékosan vétkeztek, hanem azért, mert még a törvény alatt maradtak, ahol nincs győzelem a bűn felett.

Így érthető meg, hogy miért téves az a felfogás, hogy ha valaki a keresztsége előtt esik súlyos bűnbe, annak még megbocsáttatik, ha utána, akkor nem. Ugyanis nem a keresztség a választóvonal az ember életében – hanem Krisztus, tehát az Igazság megismerése – az újjászületés.

Viszont azt is fel kell mutatni, hogy valószínűleg sokan vannak – és azt csak a jó Isten tudja, kik – akik megkeresztelkedtek, de soha nem születtek újjá. Ezek se halva születtek, hanem meg se születtek. Sokakat csak a szép külsővel és méltósággal megrendezett felvételi ünnepség

hatása töltött meg érzelemmel, de ahogy azok emlékei halványultak, úgy kezdett el csökkenni „lelkiségük”. De aki valóban újjá születik, az Szellemben folyamatosan fejlődik, függetlenül érzelmi- vagy kedélyállapotától.

Aki újjászületett, annak nem jelent nagyon sokat a felvételi ünnepek érzelmi hatása, mert ő átél egy ennél sokkal magasabb folyamatot; így számára ami a gyülekezetben egy ilyen alkalommal történik, nem más, mint csupán egy halvány árnyékképe a valóságnak.

TÖRVÉNY, KEGYELEM, CSELEKEDET, KERESZT, HIT

Az előzőekben láttuk, mit tanít az Ige ezekről a fogalmakról. Mégis, nagyon sok ember keveri őket, ellentmondásba kerül velük, vagy egyiket kihangsúlyozza, a másikat figyelmen kívül hagyja.

Most röviden összefoglaljuk az előzőeket úgy, hogy világossá tegyük magunk számára, miről szól a kegyelem evangéliuma.

A törvény annak szigorával felmutatja az emberben lakó bűnt és megeleveníti azáltal, hogy vádolja a bűnöst. A törvény kérlelhetetlenül követeli a bűnös büntetését. Abban az esetben szabadul fel az ember a törvény alól, ha azt betölti. Ehhez nem kell hit. Tedd ezt, és élsz! Csak-hogy nem tudod!

Igen, csak-hogy a már elkövetett bűnökkel az ember nem tud mit kezdeni, hiszen azok megvannak, és a törvény követeli annak fizetését, a halált. Ezt Jézus Krisztus átvállalta, soha meg nem hálálható kínszenvedéssel. Ezt soha nem tudjuk megfizetni neki, bármennyi jót tennénk is. Ez a szeretet, a kegyelem mélyen megaláz minket és így, amit a törvény nem képes megcselekedni, azt véghezviszi a kegyelem (Róma 8: 3). Krisztus ekkor a hit által lakozik a megigazult emberben (Ef. 3: 17).

Miután így megszabadult az ember a bűn vádolásától, kegyelmi ajándékként nyeri el a megszentelődéshez szükséges gyümölcsöket, melyek örök életet teremnek az üdvösségre (Róma 6: 22,23). Hiszen a boldogságot, az örök életet csak úgy érheti el minden ember, ha megtisztul nem csak korábbi bűneitől, melyek cselekedetek formájában jelentkeztek, hanem minden rossznak csírájától, mely szívében van. Ez pedig az ó embernek a kereszten való megfeszítését jelenti, hogy megerőtlenüljön a bűnnek teste (Róma 6: 6), és így ne szolgáljon a bűnnek. A kereszten meghal a bűnnek teste annak minden indulatával

és kívánságával (Gal. 5: 24), így végérvényesen eléri a lélek örök boldog állapotát – ezt már nem a földön, hanem a Mennyben.

Ha valaki úgy gondolja, hogy ő megdolgozik az üdvösségéért és elég jócselekedetet fog véghezvinni érte, az vegye figyelembe, hogy számára Jézus Krisztus semmit sem fog használni, hanem a kegyelemből kiesik (Gal. 5: 4). Ha úgy gondolja, hogy ő minden igyekezetével meg akar felelni a törvénynek, és mindent megtesz azért, az megpróbálhatja; de számára semmit nem fog Krisztus használni, és soha nem fogja a törvényt betölteni; ennek következtében az örök halálban marad.

Ha viszont hit által elfogadja Jézus Krisztus keresztdozatát, melyen érte is kifizette a bűnöknek váltságdíját, és ezzel együtt elfogadja és felveszi keresztyét, melyen régi embere megsemmisül, akkor ez a kegyelem megtermi a jó gyümölcsöket, melyek a kegyelemben levő állapotnak következményei lesznek. Ezek a cselekedetek nem az üdvösség feltételei, hanem a kegyelemben járásnak bizonyítékai.

A fentiekből világossá válik, hogy a keresztség vizében senki nem születhet újjá, hanem az újjászületés csak Jézus Krisztuson, az élő Igén keresztül, az Ő halála és feltámadása által lehetséges. Hiába várja ki a szükséges három hónapot, mely alatt „tudva, szándékosan nem vétkezik”, hogy megkeresztelkedhessen, ha a valódi újjászületésen nem ment keresztül, nem lesz győzelme a bűn felett és nem nyeri el a tökéletes békességet, mely a bűnvádolástól teljesen mentes.

Meg kell értenünk, hogy a szövetségkötés nem gyülekezeti szertartás, hanem teljes egészében az Isten és ember közötti kapcsolat, melyben emberi közbenjáró nem létezik, csak egyedül Jézus Krisztus. Mind az, ami a gyülekezetben a megtérés idején látható formában megtörténik, nem más és nem több, mint a szellemben megtörtént szövetségkötésnek szimbóluma, bizonyossága a gyülekezet előtt.

Mi nem a gyülekezetre szeretnénk építeni, mely állandóan módosul a korok változásával, melyben a hitalap nemzedékeken át sok változáson megy keresztül, hanem Jézus Krisztusra, az egyetlen változhatatlan fundamentomra, ki az élő Ige. Ez az alap állja az idők viharainak próbáját és az évezredek át sok erre építkező ember szellemi házának maradt szilárd alapja, melyen az üldözések és háborúságok viharában is megállt házuk, és ez marad egyetlen alap a világ végéig.